

Sista chansen

Nu är vi framme vid den avslutande tävlingsveckan i MSO:s Vårtävling på www.mso.se
Välj fliken Press/Aktuellt och gå vidare till Webbradion.
VAR MED OCH TÄVLA!
PS. Tröstpriser delas också ut

Boka biljetter till Nallekonsert®

Orkesterkompassen

Lördag 8 maj kl 12, 14 & 16

Nallefamiljen reser jorden runt med Dan Bornemark som reseledare

Ännu en kull har vuxit upp i Malmö Konserthus och en ny generation barn har chansen att möta den stora musiken genom Nalle och hans 100 musikaliska kompisar i Malmö SymfoniOrkester ledda av dirigent P-O Johansson.

Ta med ungar och gosdjur och kom!

**Biljettkassan 040-34 35 00/
Köp direkt på mso.se**

Foto: My Gillberg/MSO

Nalle & P-O

Foto: Klas Andersson

MALMÖ KONSERTHUS
TORSDAG 29 APRIL 2010 KL 19,30

2 x Honeck

MALMÖ SYMFONIORKESTER
RAINER HONECK dirigent och violinsolist
Marika Fältskog, konsertmästare

JOSEPH HAYDN (1732-1809)

Violinkonsert nr 1 C-dur / 20 min

Allegro moderato

Adagio

Finale: Presto

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)

Serenad nr 10 i Bb-dur för 13 blåsare, "Gran partita" K361 / 45 min

Largo - Molto allegro

Menuetto - Trio I - Trio II

Adagio

Menuetto: Allegretto - Trio I - Trio II

Romance: Adagio - Allegretto

Tema con variazioni: Andante - Variazioni I-VI

Finale: Molto allegro

PAUS

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770-1827)

Symfoni nr 2 D-dur op 36 / 32 min

Adagio molto - Allegro con brio

Larghetto

Scherzo & Trio: Allegro

Allegro molto

RAINER HONECK dirigent och violinsolist

Photo: of Malmöborg

Rainer Honeck är född i Nenzing, Österrike, och började spela violin vid sju års ålder. Han vann första pris i Jeunesse Musicale-tävlingen 1978, vilket gav honom ett studiestipendium från Dr Karl Böhm-stiftelsen. Han utbildade sig för professor Alfred Staar vid Högskolan i musik och scenkonst i Wien. Rainer började spela första violin både i Statsoperans orkester och i filharmonin i Wien 1981. Tre år senare avancerade han till konsertmästartjänsten vid operan och sedan 1992 är han konsertmästare i Wienerfilharmonikerna. Sedan dess har han bl a hunnit med ett antal av de populära Nyårskonserterna som årligen TV-sänds världen över från Musikverein i Wien. Honeck är dessutom välrenommerad som solist och framträder främst i hemlandet, bl a på Bregenzfestivalen, men har också Promskonserter i London på meritlistan samt konserter i

USA och Japan. Några höjdpunkter i solistkarriären är Dvoráks Violinkonsert med Wienerfilharmonikerna och Mariss Jansons samt Mozarts Sinfonia Concertante med Riccardo Muti i Wien och på turné i Japan och USA. Honeck har spelat in Dvoráks och Mendelssohns violinkonserter tillsammans med Pragfilharmonikerna (Pony Canyon), Schuberts samtliga verk för violin och piano (Frohla Studios) och Mozarts violinkonserter (Orfeo). Som konsertmästare i Wienerfilharmonin kan han förstås lägga till ytterligare ett stort antal inspelningar, bl a Rimskij-Korsakovs Sheherazade (Philips) och Richard Strauss Ein Heldenleben (Deutsche Grammophon).

Rainer Honeck är även en aktiv kammarmusiker som genom åren bl a arbetat med Jesse Norman, Kathleen Battle, Angelika Kirchschlager, José

MSO-repetition med Maestro Honeck inför aftonens konsert

Carreras, André Previn och Jurij Basjmet. Sedan 2000 är Rainer primarie för Ensemble Wien och för Kammerorchester Wien-Berlin, med vilka han gjort ett antal radio-, TV- och CD-inspelningar (främst för skivbolaget Koch). Han grundade Wienervirtuoserna och var deras primarie 1989-1999 samt var ledare för Wiens stråksolister 1982-2004.

Den senaste utmaningen för Rainer Honeck har varit att dela med sig av sina många års orkestererfarenheter i rollen som dirigent eller som Stehgeiger (kombinerad violinist och dirigent, ett av de ursprungliga sätten att leda orkestern med stråken som taktpinne). Rainer ville experimentera med denna gamla metod och har

vunnit stort gehör för den hos både musiker och publik bl a i Österrike och Japan. Till Malmö SymfoniOrkester återvänder han regelbundet både som dirigent/Stehgeiger och violinsolist. Framöver väntar Alban Bergs Violinkonsert som solist i Wien och en Schubert-serie som dirigent i Japan.

Rainer Honeck spelar på en Stradivariusviolin från 1709, ett instrument som ställs till hans förfogande av Bank Austria.

JOSEPH HAYDN

Violinkonsert nr 1

Joseph Haydn anställdes 1761 som vicekapellmästare vid furst Eszterházy's hov och redan 1766 avancerade han till kapellmästare. Under den första perioden vid hovet var Haydn's komponerande fokuserat på instrumentalmusik och violinkonserten i C-dur, skriven cirka 1765, härstammar från denna tid. Enligt Haydn's egen verkförteckning är konserten skriven "per il Luigi" (till Luigi), konsertmästaren Alois Luigi Tomasini i hovkapellet.

Konserten är karaktäristisk för tidens smak och har fortfarande många barockliknande drag kvar

i ett annars förklassiskt tonspråk. Redan i första satsen slås man av detta i det barocktypiska växelspelet mellan solist och orkester, i hur solisten ofta bara ackompanjeras av continuo-gruppen och inte hela stråkönsambeln. Likaså saknas här de genomföringspartier som, med motivisk bearbetning och överraskande tonala utflykter, Haydn senare kom att utveckla i sina symfonier och kvartetter. Däremot pekar det melodiska flödet, uttrycksfullheten och de välbalanserade linjerna fram mot klassicismen.

I den långsamma andra satsen möter man, efter en kort inledning, en långspunnen kantilena i soloviolin mot pizzicatoackompanjemang i stråkorkestern. Den låter som en inte alltför avlägsen släkting till det tidiga 1700-talets långsamma sats i italienska konserter av Vivaldi m fl. Återigen är det melodik och uttryck som visar att vi befinner oss i en senare tid. Efter en solokadens återkommer det pulserande ackompanjemang nu spelat med stråke. I den snabba finalen möter man ett bra exempel på övergången från barockens ritornelltänkande till klassisk rondoform med ett återkommande tema mellan kontrasterande episoder. Också här klingar vissa partier Vivaldi-lik, men man får också prov på den speciella musikaliska humor som kom att bli kännetecknande för Haydn.

© Staffan Storm

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Serenad nr 10 för 13 blåsare, "Gran partita"

Detta är den mest utbyggda och rikt instrumenterade av Mozarts blåsserenader och den bör därför ha varit avsedd för ett alldeles speciellt tillfälle, men exakt vilket vet man faktiskt inte. Några menar att verket skevs som festmusik till Mozarts eget bröllop i augusti 1782 alternativt för något okänt sammanhang tidigare redan 1781. Andra hävdar att det skrevs till en välgörenhetskonsert anordnad av Mozarts vän klarinettisten Anton Stadler våren 1784.

Verket är numera bekant som Serenad för 13 blåsare, men det trettonde instrumentet är faktiskt en kontrabas, något som är tydligt angivet i manuskriftet, vilket inte hindrat att stämman ofta

framförs av en kontrafagott. Tillnamnet "Gran partita" eller "Gran divertimento" är inte Mozarts eget. Den benämningen dök upp först efter hans död, men är en passande beteckning på detta både till form och till innehåll omfångsrika verk. Från första satsens högtidliga inledning till den kvicka finalens glada stämning.

© Staffan Storm

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Symfoni nr 2

Beethovens första skisser till andra symfonin tillkom kring sekelskiftet 1800, men arbetet med verket pågick framför allt under 1802. Symfonin växte fram under en av de dystaste perioderna i hans liv. Det var vid denna tid han började märka av de tilltagande hörselproblemen och hans musikerkarriär som redan före sekelskiftet 1800 gjort honom till en omtalad person i Wien tycktes nu gå mot sitt slut. Under sommaren och hösten 1802 flydde han ut från storstadslivet i Wien till den lugna förorten Heiligenstadt. Det var här han skrev det kända brev som kommit att kallas Heiligenstadt-testamentet, där han avslöjar sitt känsloläge vid denna tid. I brevet blottläggs den livskris, den misströstan och de tvivel, hans tilltagande dövhet förorsakade. Mot denna bakgrund är det därför anmärkningsvärt vilken ljus grundstämning som präglar den andra symfonin. Mycket lite av den uppgivenhet som genomryrar brevet finns i musiken. Istället andas den optimism och är full av energi.

När verket uruppfördes i början av april 1803 möttes det av negativ kritik. I jämförelse med den första symfonin ansåg kritiker att verket var oformligt och närmade sig det groteska, likaså att musiken mer strävade efter ytlig effekt än den naturliga elegans som varit 1700-talets estetiska honnörsord. Verket var mycket riktigt också den

längsta symfonin som skrivits dittills och visar på Beethovens uppbrott från de klassiska förebilderna. Här närmar han sig alltmer en personlig stil där symfoniformen växer i betydelse och blir ett personligt uttrycksmedel på ett helt annat sätt än tidigare.

En långsam inledning öppnar första satsen innan den snabba huvudsatsen tar vid. Den andra satsen är anmärkningsvärd för sin för tiden ovanliga längd och innehållsmässiga komplexitet. Också här dominerar ljusa stämningar och värt att notera är de många solopassagera för blåsare. Scherzot bygger på dynamiska och rytmiska överraskningar medan triodelen i mitten av satsen är lugnare och mer melodisk. Finalen är ett sprudlande fyrverkeri av infall och idéer som snabbt blixtrar förbi. En utbyggd coda, också ett drag som kom att bli typiskt för Beethoven, leder inte bara satsen utan hela symfonin till slut.

© Staffan Storm

